

Nịnh

Kinh Phật, trong *Tạp thí dụ kinh* có truyện.

Xưa có nhiều tiểu nhân hầu hạ người quyền quý nọ. Để lấy lòng chủ, hễ thấy ông ta nhỏ nước bọt thì bọn người này chạy liền đến dùng chân xóa sạch đi. Trong số những tiểu nhân đó có một anh tay chân chậm chạp, cũng muốn làm như vậy nhưng không kịp. Một lần, chủ chum miệng lại sắp nhỏ nước bọt, anh ta liền giơ bàn chân đạp lên miệng chủ. Ông chủ quát:

- A! Mày làm phản hả? Sao đạp miệng tao?

Tiểu nhân ấy trả lời:

- Tôi có ý tốt. Số là ngài nhỏ nước bọt tôi muốn dẫm lên xóa sạch, nhưng nước bọt vừa ra khỏi miệng ngài thì người ta đã giành nhau, tôi luôn không kịp, nên tôi phải xéo lên bãi nước bọt khi nó còn ở trong miệng ngài.

Từ chuyện trên thiên nghĩ: - Nịnh nọt là lối sống kém trí của những kẻ tiểu nhân - Nịnh tác hại qua lại giữa tiểu nhân và người được nịnh – Nịnh tác hại giềng mối xã hội, quốc gia, tôn giáo, phá hư mọi đại sự.

Phải! Tuồng tích cổ kim luôn quy nịnh bợ là thói xấu riêng của hạng tiểu nhân. Vì “*trung ngôn nghịch nhĩ*” (lời ngay chói tai) nên nhiều “người lớn” thích nghe nịnh; mà hễ có cầu (cần) mới có cung (cấp), cho nên có “tiểu nhân chủ” (người lớn khoái được nịnh) mới có “tiểu nhân tớ” (kẻ nịnh). Cả 2 kém trí như nhau. Kém trí ở chỗ tự cách ly mình xa khỏi sự thật.

Nịnh là “*lộng dã thành chân*” (lấy cái giả làm cái thật) chủ tớ đều luôn sống trong trá ngụy, ngày xưa vua còn phải mất nước vì nịnh nọt, nước mất bọn nịnh cũng tiêu tan.

Nịnh làm hư việc lớn; Không Tử nói: “*Xảo ngôn loạn đức, tiểu bất nhân tắc loạn đại mưu*” (lời xảo trá rối loạn đạo đức, việc nhỏ đã bất nhân thì loạn cả việc lớn).

Đâu hễ lúc nào vạch điều sai đều là chỉ trích, chỉ điều đúng đều là tung hô! Vì thế, thẳng ngay mà xét, một số giáo dân xưa nay nịnh giáo sĩ quá đáng. Nịnh khiến: từ chỗ cùng là con người ngang nhau “...*đừng để ai gọi mình là thầy... là cha...*” (Mt 23,8), “*Anh em là bạn hữu của Thầy...*” (Ga 15,14) giáo sĩ và giáo dân đã thành thần-dân, chủ-tớ (hư giềng mối); nịnh khiến đạo chỉ có ở nhà thờ quanh cha cụ, về nhà thì hết đạo (hư đạo); nịnh khiến giáo dân “*khinh trong bất phân*” xem nặng “lời cha” nhẹ Lời Chúa, chăm giữ luật, lệ, thói, tục bỏ quên những điều Chúa dạy (rối đức tin).

Biết được bệnh nịnh nhờ nhìn thấy 3 triệu chứng: - kẻ nịnh làm những điều rò dại – kẻ nịnh luôn xem trọng hình thức - khi không vừa lòng, nịnh biến thành cuồng chống

“*Aegroto dum anima est, spes est*” (còn biết mình bệnh, còn hy vọng).

NK